

פרק א'

- פסוק א' - בחדש השמיני הוא חדש חשון בשנה השניה של מלכות דריוש, היה דבר נבואה מד' אל זכריה בן ברכיה, בן עדו (עדו החוזה) הנביא, שיאמר לעם ישראל את הדברים שכתובים בהמשך.
- פסוק ב' - כעס ד' על אבותיכם שחטאו לו, ולכן החרیب את ביהמ"ק.
- פסוק ג' - ומכיון שהכעס היה עליהם בגלל מעשיהם הרעים, כה אמר ה' צבקות שובו אלי, ואשובה אליכם ואשרה שכינתי בתוכם.
- פסוק ד' - אל תהיו כמו אבותיכם שהנביאים הראשונים קראו להם, וכך אמרו להם: כה אמר ה' צבקות שובו מדרכיכם הרעים, וממעשיכם הרעים, ולא רצו אבותיכם לשמוע, ולא רצו להקשיב.
- פסוק ה' - הרי אתם רואים שאבותיכם מתו בחרב ברעב ובדבר כמו שהנביאים ניבאו עליהם, ואם תאמרו הרי גם הנביאים מתו. התשובה: וכי חשבתם שהנביאים יחיו לעולם, הרי הם מתו לאחר שהשלימו את שנותיהם ומתו לעת זקנה, אך אבותיכם נהרגו בדרך לא טבעית.
- פסוק ו' - אך תראו שדרכי וגזרותי שהזהרתי את אבותיכם ע"י הנביאים הגיעו על אבותיכם, ועל הנביאים לא הגיעו, ואבותיכם בעצמם בזמן החורבן חזרו והתודו ואמרו, כמו שה' צבקות חשב לעשות לנו בגלל דרכינו ומעשינו הרעים, באמת כך עשה לנו.
- פסוק ז' - ביום כ"ד לחדש י"א הוא חדש שבט בשנה שניה למלכות דריוש, היה דבר נבואה מה' אל זכריהו בן ברכיהו בן עידוא הנביא.
- פסוק ח' - וכך הוא אומר: ראיתי בלילה איש, הוא גבריאל המלאך שקרוי בספר דניאל (פרק ט') בתואר איש, רוכב על סוס אדום, והוא היה עומד בין עצי ההדס שגדלים במקום שיש בו הרבה מים (מצולה), ואחרי האיש הרוכב עמדו סוסים אדומים, וסוסים צבועים בצבעים שונים (שְׂרוּקִים), וסוסים לבנים.
- פסוק ט' - שאלתי את המלאך שהראה לי את מראה הנבואה, לָמָּה רומזים הדברים הנ"ל, ענה לי המלאך, אני אגלה לך לָמָּה הם רומזים.
- פסוק י' - ויען המלאך שעמד בין ההדסים ואמר, אלה הסוסים הם שלוחי ה' ששלח אותם להתהלך בארץ.
- פסוק י"א - אלו הסוסים שהלכו בשליחות ד', ענו למלאך ה' שעמד בין ההדסים ואמרו התהלכנו בארץ וראינו שכל אנשי הארץ יושבים בשקט ושלוחה. הכוונה שכל גויי הארץ יושבים בשלוחה ועם ישראל נמצא בצער.
- פסוק י"ב - הרים המלאך שעמד בין ההדסים את קולו ואמר, ה' צבקות עד מתי אינך מרחם על ירושלים ועל ערי יהודה, שזה כבר שבעים שנה שאתה כועס עליהם.
- פסוק י"ג - ה' השיב למלאך דיבורים טובים, דיבורי נחמה.
- פסוק י"ד - המלאך שדיבר איתי אמר לי שאקרא את דברי הנחמה באזני ישראל לנחם אותם, כה אמר ה' צבקות. כעסתי על הגוים על מה שעשו לירושלים, ועל מה שעשו רע לציון כעסתי כעס גדול.
- פסוק ט"ו - הכעס הגדול שאני כועס על הגוים שיושבים בשקט ובשלוחה, הוא בגלל שאני כעסתי על עם ישראל קצת, והם עזרו לכעסי, לעשות רעה יותר ממה שכעסתי.
- פסוק ט"ז - מכיון שעשו הרבה רע לישראל, כה אמר ד', אחזור לירושלים ברחמים, גם אם אינם ראויים עדיין לגאולה, הבית שלי הוא ביהמ"ק, יִבְנֶה בתוכה, נאום ד' צבקות, וקו הבנין הוא החוט שמודדים את הבנין, יִמְתַּח עליה, הוא סימן לבנין ירושלים.
- פסוק י"ז - המלאך אומר לנביא, עוד תקרא באזני העם, כה אמר ד' צבקות, עוד יהיה כל כך הרבה טוב, עד שהטובה תתפזר בכל הערים, וד' ישלח נחמה לציון, ויחזור לבחור בירושלים.